

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ θειοκρατικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμήνιος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β' -- Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθῆναις, 24 Μαρτίου 1923

Ἔτος 45ον -- Ἀριθ. 15

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)

Τὸ δωμάτιον αὐτὸ ἦταν ἀσπριασμένο μὲ ἀσθέστη. Οἱ ταπετσαρίες τῶν ἐπιπλῶν ξεφτισμένες. Στὴ μέση ἓνα κρεβάτι μὲ χονδρὰ σεντόνια.

Μόλις ἡ ὑπηρετρία τις ἄφησε μόνες, οἱ δύο ἐξόριστοι ἔπесαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης καὶ ἄφησαν τὰ δάκρυά τους νὰ ἐσπᾶσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Στὴν ἐξορία

Ἐνῶ ἡ γυναίκα τοῦ κι' ἡ ἀνεψιά τοῦ ἔφευγαν ἀπ' τὴν πατρίδα, ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος βρισκόταν μέσα στὸ φοβερότερον κίνδυνον.

Μὲ μεγάλη στολὴ πάνω στὸ περήφανο ἄλογό του, ἔμοιαζε σὰ νὰ πῆγαινε σὲ τελετὴ ἢ σὲ περίπατον.

Μόλις τὸν ἐγνώρισαν, ἀπὸ παντοῦ σηκώθηκαν κραυγὲς ἀποδοκιμασίας. Μὰ ἐκεῖνος, μὲ μιὰν ὥραία μὰ κι' ἀχρηστὴ παλληκαριά, ἀντιμετώπιζε τὰ πάντα. Προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ φύγῃ.

«Τὴς ὡδήγησε στὸ καλύτερον δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου...» (Σελ. 106, στ. 6'.)

Ξαφνικὰ ἀκούστηκ' ἓνας πυροβολισμός. Τὸ ἄλογό του χλιμίντρησε, τέντωσε τὸ λαιμό του καὶ ὄλεσε οἱ φλέβες τοῦ φθοσκώσαν μονομιάς.

Μὰ τὸ ἄλογό του δὲν εἶχε χτυπηθῇ. Ὁ ἀναβάτης τοῦ ὄμως χτυπήθηκε θανάσιμα καὶ ἔπесε κάτω, διατηρῶντας ἀκόμα ὄλες τὶς αἰσθήσεις του.

Ἐνας κύκλος σχηματίσθηκε τριγύρω του. Μόλις τοιμοῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν. Κι' ἀμέσως ξυπνοῦσαν οἱ τύψεις στὴ συνείδηση τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἔρριχναν μιὰ θαλασσίαια γιὰ νὰ ἱδρῶσουν μιὰ ἄλλη, χύνοντας αἷμα ἀδελφικό.

Ὁ πρίγκηψ ζήτησε καὶ τὸν μεταφέρανε στὸ σπίτι τῆς Ρεβάλ. Ἦταν οἱ μόνοι φίλοι ποὺ ἡ πίστη τους δὲν δεχόταν ἀμφιβολία.

Οἱ ὥρες τοῦ ἦταν μετρημένες. Ὁ στόσο ὄμως ἔζησε ὅσο ἀρκοῦσε γιὰ νὰ μάθῃ ἀπ' τὸ γέρο Μαρούση ὅτι τὰ δύο ἀγαπημένα του πρόσωπα εἶχαν φύγει καὶ ἦταν μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Μὲ φωνὴν ποὺ ἔδουλε, ὁ ἐτοιμοθάνατος εἶπε μερικὲς λέξεις ἀποχαιρετισμοῦ γι' αὐτές. Τὶς περκαλοῦσε νὰ μὴ γυρίσουν στὴ χώρα αὐτὴ ποὺ τὰ πάθη ἔβραζαν, γιατί τότε ἡ ζωὴ τους θάταν σὲ κίνδυνον μεγάλο.

Κατὰ τὶς πρώτες ὥρες τῆς αἰγῆς, οἱ τελευταῖες τοῦ σκέψεις γιὰ τὴν πρίγκηπισσα Βαλεντίνα καὶ τὴν ἀνεψιά τοῦ ἔδουσαν καί, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἑρρίκος Ἰζλας ἔπαιρνε τὸ θρόνον τῆς Βιλλαντίας, ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος ξεψυχοῦσε.

Ὁ κ. Ρεβάλ τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια καί, δίχως ἐκεῖνος νὰ μπορῇ ν' ἀκούσῃ, ὀρκίστηκε πὼς θάμεινε πιστὸς στὴ Ζίνα ὡς ποῦ νὰ πεθάνῃ.

Καὶ ποτὲ δὲν λησμονεῖ τὸν ὄρκον αὐτό, ποὺ τὸν ἔδωσε μέσα σὲ τόσο τραγικὲς συνθῆκες.

Ὡστε ἡ πρίγκηπισσα κι' ἡ μικρὴ ἀνεψιά τῆς ἔμειναν πιά μόνες στὸν κόσμον, δίχως ἄλλο στήριγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμοιβαία τους ἀγάπην.

«Ἡ χίρα ἔμαθε τὸ δυστύχημά της...» (Σελ. 113, στ. γ'.)

Θὰ ξεκίνοῦσαν τώρα πιά στὴν τύχη, σὰ συντρίμματα ναυαγίου ποὺ πηγαινοφέρνονταν ἄσκοπα πάνω στὰ κύματα.

Πὼς θὰ ὑπόφεραν τὸ πένθος, τὴν ἐξορία, τὴν ἀλλαγὴ τῆς τύχης;

Ἡ τόσο ἀνστη ζωὴ τους δὲν τοὺς εἶχε καθόλου ἐτοιμάσει γιὰ τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ποὺ ἀνοίγόταν τώρα μπροστά τους.

Ἡ χίρα ἔμαθε τὸ δυστύχημά της ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν Μαρούση. Πέρασε μιὰ φοβερὴ νευρική κρίση. Τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὴν καθουχάσῃ. Ὡρες δλόκληρες ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη καὶ ὅποτε ἔπесε σὲ κατάσταση ἀφασίας. Πέρασαν δύο-τρὶς μέρες ἔτσι: ἄλλοτε φοβόνταν γιὰ τὴ ζωὴ τῆς, ἄλλοτε γιὰ τὸ λογικό της.

Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔσωσε, ἦταν ἡ συναισθητὴ πὼς εἶχε ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς ἀνεψιάς της. Τὸ χλωμό καὶ συμπαθητικὸ προσωπάκι, τὰ κλαμμένα μάτια καὺ τὴν κοιτοῦσαν γεμάτα λύπη καὶ ἀνησυχία, τὴν ἔκαναν ἐπὶ τέλους νὰ νοιώσῃ τύψεις.

Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν, ἀφοῦ τίποτ' ἄλλο δὲν τῆς ἔμεινε στὸν κόσμον,

ν' αφιέρωση όλες τις δυνάμεις της για την εξόριστη ορφανούλα.

Στο χωριό, όπου τους είχε ρίξει η τύχη, μπορούσαν να βρουν θράσμα για να μαυροφορέσουν κι' εθώς ξεκίνησαν, χωρίς ακόμη κι οι ίδιες να ξέρουν πού θα πήγαιναν να μείνουν.

Κι' όσοι έβλεπαν την μαυροφορεμένη γυναίκα με το μαυροφορεμένο κοριτσάκι, ποτέ δε φανταζόνταν ότι ήταν η πριγκίπισσα Βαλεντίνα και η βασίλισσα Ζίνα, που άλλοτε τα φορέματά τους κανόνιζαν τη μόδα σ' όλη τη Βαλκανία.

Έφθασαν στη Βουδαπέστη, μα δεν έμειναν πολύ. Πέρασαν απ' τη Βιέννη και συνέχισαν το ταξίδι τους για το Βερολίνο.

Δεν ήξεραν Γερμανικά κι' η ξένη αυτή γλώσσα μεγάλωνε τη μελαγχολία τους και την εγκατάλειψή τους.

Μιλούσαν κι' οι δύο Γαλλικά σ' αβάντα ή μητρική τους γλώσσα. Εκτός αυτού ήξεραν πως η Γαλλία δέχεται τους εξοριστούς και ξέρει να γλυκαίνει τους πόνο των. Αποφάσισαν λοιπόν να εγκατασταθούν στο Παρίσι και σε λίγον καιρό ξεκίνησαν.

Η κυρία κι' η δεσκούλα ντε Φιρστάτ έφθασαν στο Παρίσι ένα πρωί του Νοέμβρη, γεμάτα όμιχλη.

Μπήκαν σ' αμάξι και διευθύνθηκαν στο ξενοδοχείο «Νεύτων» στην όδον Ριβολί.

Η αλήθεια είναι ότι με το πρώτο βλέμμα, το Παρίσι δεν τις ενθουσίασε καθόλου.

Η συνεισφορά που γειτονεύει με το σταθμό, ή δόξ Λαφαριέ με τα ψηλά γκριζα σπίτια και τα πολλά αμάξια, τους φαινόταν παράξενη. Μα όσο προχωρούσαν, τόσο έννοιωθαν τις όμορφιές του Παρισιού.

Η Όπερα, ή Βασιλική οδός, ή πλατεία της Ομονοίας, τους φάνηκαν σ' αθάνατα.

Η άμαξα έστριψε στη γωνιά της οδού Ριβολί, έστρεψε ως εκατό μέτρα και σταμάτησε τέλος μπροστά στο ξενοδοχείο «Νεύτων»...

Η νέα τους κατοικία τις άφησε πολύ ευχαριστημένες.

Τα δωμάτιά τους, στο τρίτο πάτωμα, ήταν μεσημερινά κι' έβλεπαν στον κήπο του Κερσμεϊκού, όπου ένα πλήθος από παραμάνες και μπεμπέδες έμοιαζε σ' αλουλουδάκιους ζωντανούς και πολύχρωμους.

Η χλόη, που την σκόλιζαν λευκά αγάλματα έδω και κει, είχε πολύ δημιουργική όψη. Αριστέρα, στο βάθος, υψωνόταν ο ύψος του Λούβρου, σκεπασμένος με όμιχλη.

Ξαφνικά, στην άλλη άκρη του κήπου, ή Ζίνα διέκρινε έναν άνθρωπο τριγυρισμένο από σπουργίτια, που κα-

τέβαιναν και σ' α χέρια του ακόμη για να πάρουν τα ψίχουλα που τους έδινε.

Γύρω-γύρω είχαν μαζεμένη παιδιά και κοίταζαν με περιέργεια το θέαμα. Κάπου-κάπου ένα γεράκι άπλωνόταν για να πιάσει ένα πουλί, μα του κάκου: το πουλί έφευγε και πήγαινε πάνω στο γέρο, που από καιρό τον εγνώριζαν τα πουλιά του πάρκου. Κι' έμοιαζε σ' α νάλεγε στο παιδί:

— Έκείνος, το ξέρω πως θα μου δώσει σπόρους και δε θα με κλείσει στο κλουβί. Ένω έσύ...

Η Ζινοβίλα έμεινε όρα πολλή στο μπλοκόνι, διασκεδάζοντας με τις εθυμίες σκηνές που έδλεπε στο πάρκο.

Μα ή θεία της τη φώναζε:

— Ζίνα, παιδί μου, πρέπει να λήσουμε τα πράγματα. Όσο γρηγορότερα, τόσο καλύτερα. Άς εργαζομαστε τώρα κι' ύστερα ξεκουραζόμαστε.

Η απλή αυτή φράση ξανάφερε το κορίτσι στην πραγματικότητα.

Νά λύση τα πράγματα! Νά όηρησήση μόνη της τον έπυό της!

Ήταν μία δοκιμασία που της φαινόταν φριχτή.

Δεν όηρηξε τώρα πιά κυρία Ροζεμόντ για να τ' αναλαβάνη όλ' αυτή. Όδτε καμαριέρα δεν είχε π' α να τη φροντίξη...

Έπρεπε ν' αρχισθξη στις λιγοστές περιποιήσεις της καμαριέρας του ξενοδοχείου.

Η μικρή βασίλισσα κοίταξε τα λεπτά δάχτυλά της και τα ρόδινα νύχια της.

Έπρεπε λοιπόν να εργαζοθούν όπως όλα τα ταπεινά χέρια που τα προσμένει ή καθημερινή δουλειά.

Πάει πιά ή εφήμερη βασιλεία με όλα της τα προνόμια. Η Ζίνα είχε γίνει κοινή θνητή.

Λιγοφριχτήνη τότε πιά έπεσε σ' α μία πολυθρόνα κι' έκλαψε πικρά και σιωπηλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ
Ένα γράμμα

Η πριγκίπισσα Βαλεντίνα, ταχτοποιώντας τα πράγματα που έβγαζε απ' τις βαλίτσες της, κοίταζε την άνεφιά της.

— Καϊμένη μικρούλα, φιδόριζε κοινώντας λοππμένα το κεφάλι.

Μα ή Ζίνα σήκωσε το κεφάλι κι' είδε τη θεία της. Συλλογίστηκε πως ήταν περισσότερο δυστοχιωμένη απ' αυτή την ίδια.

Σηκώθηκε, τη βοήθησε να ετοιμάσουν τα πράγματα και σ' α λίγο ή εργασία της ξανάωρε όλο της το κέφι.

Σ' α μία στιγμή, ένα σαρτάκι άναποδογορίστηκε κι' όλα τ' άπρόρουχα έπεσαν χάμα σ' α βροχή.

Η Ζίνα έβαλε τα γέλια, τα χαρωπά

έκείνα γέλια που άλλοτε άντηχοόσαν στους διαδρόμους του παλατιού της Βαλκανίας.

Κι' ή πριγκίπισσα Βαλεντίνα, χαρούμενη που ξανάβλεπε τα ρόδινα λακκάκια που είχαν μέρες να φανούν στο προσωπάκι της άνεφιάς της, γελασε κι' αυτή με όλη της την καρδιά.

Την άλλη έβδομάδα, ή Ζίνα έλαβ' ένα γράμμα απ' τη Μίλυ ντε Ρεδάλ.

Ήταν σ' αν' άγαπημένο κομμάτι της μακρινής πατρίδας. Κόκκινη απ' τη χαρά της, ή μικρή Βασιλίτσα έιχι-σε το φάκελλο και διάβασε:

«Άγαπημένη μου

«Σ' ευχαριστώ για το καλό σου γράμμα και για τις περιγραφές των πόλεων απ' όπου πέρασες. Γράψε μου συχνά. Αδ' α θα με πρηγορεί κ' απως σ' α λύπη που αίσθάνομαι για το χωρισμό μας.

«Α, Ζίνα μου, δεν ξέρεις πόσο μου κοστίζει ο χωρισμός σου!

«Εγώ κι' ή Κάρολα όδτε γελάμε π' α όδτε π' αίζουμε σ' αν πρώτα. Σ' α θυμόμαστε μονάχα με λυχτάρα. Κουτάμε το πλάτι, πού δεν έλπιζουμε πιά να σ' α βρούμε μέση, και μ' ας φαίνεται σ' α σκιοβρωπή φυλακή.

«Όλα έδω έχουν ήτυχάσει κι' επικρατεί γαλήνη πολύ μελαγχολική. Ο πρίγκιψ Ίλιτζ, φαίνεται, είναι χήρος. Δεν όπάρχει λοιπόν βσιλίσσ' α στο παλάτι κι' έτσι δεν έχουμε γιορτές.

«Ο γιός του πρίγκιπος, νέος ως είκοσι χρόνων, καθώς λένε, δεν έφάνηκε όόλου σ' α Βαλκανία.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια και τέλος ίδε σελ. 107)

Κι' ο κήπος... Ά! ο κήπος που τόσο τον είχαμε αγαπήσει και τόσο λατρεύαμε τους πανσέδες του, τους μενεξέδες του, τα γαρύφαλά του! Είχε γνωρίσει τόσους κύπους μας και τόσες φροντίδες μας. Ζούσαμε εύτυχισμένοι στον κήπο μας κι' είχαμε άπόλυτη έμπιστοσύνη στο χώμα του. Ξεράδι να φύγετες, θα βλάστανε και θα θέραινε.

Ο θείος ο Πέτρος, που άσπρη τρίχα κ' όμήνη δ' α φάνηκε σ' α μαλλιά του και που μ' α: περίπαιζε άμείλικτα όταν ήμασταν μικρά, διηγείται πως κάποτε είπε στο μικρό άδερφό, πως οι βώλοι του, οι χωματένιοι βώλοι που έχε για να παίζη, ήταν καρποί έίδος σπάνιου δένδρου, όπως τα στρογγυλά κίτρινα κουμπάκια της γασίας κι' όπως οίσιλη-ροι σπόροι της πασχαλιάς. Και τον έβαλε το μικρό να φυτέψη βώλους σ' α διάφορα μέρη του κήπου για να άποκτήση όλόκληρη σοδειά. Κι' ο μικρός

το πίστεψε και προσδοκούσε κάθε αύγη να ιδη κανένα τρυφερό βλασταράκι να έσπετάγεται στο μέρος που είχε ρίξει το σπόρο και με τη θερμή κι' άθωα του φαντασία έπλαβ' ένα δένδρο ψηλό, που οι κλάδοι του ήταν τσακιστοί από τους ποθητούς καρπούς και θα κουνούσε τον κορμό του και τότε θ' άπείφταν οι βώλοι βροχής όπως έφταναν οι έλιές όταν τις ραβδίζουν, με έναν κρότο, σ' αν άρχιζε ξαφνικά χυνερή βροχή... Μόνο πρεπε να φυλάγεται, τούχε πεί ο θείος, να μη τον χυπήσουν οι σκληροί καρποί στο ξαθό κεφαλάκι.

Τώρα ο κήπος είναι γεμάτος βιώλες με τα δυνατά χρώματά τους. Βιόλες, βιόλες, έχουν θέρψει παντού σ' αν ποικιλόχρωμα κύματα. Και σ' α μία γωνιά του κήπου, ένας γέρο, καθεται σοβαρός σ' α μία φάβινη πολυθρόνα και διαβάσει την εφημερίδα του... Τι ήσυχος, τι άψυχος, ο κήπος μας! Σ' αν άχρηστεύονται μακριά του κ' ατι πού τοδύνα ζωη και χαρά, κ' ατι πού όπάρχει σ' αν άτμόσφαιρα σ' αν παιδιών.

Άχ, αλήθεια, και πού ν' άξερε ο κήπος μας! Πάει τώρα ο μικρός άδερφός κι' ο θείος ο Πέτρος είναι μακριά! Το παλιό μας σπίτι θ' άπορεί πού μ' ας βλέπει τώρα να περνάμε λοππμένα. Θα μ' ας μετρή και θα μ' ας όριση λιγότερους. Σ' αν άγαπημένη του σκεπή είμαστε παντα τόσο κα' α, τόσο άγχαλισμένοι, σ' α σε θερμή φωλιά. Όταν φύγαμε απ' το καλό αυτό σπίτι, ένας άγριος βοριάς έγρυσε να μ' ας σκορπίση. Πάει ο πιπικός, πάει ο πατέρας, πάει ο μικρός άδερφός.

Άγαπημένο σπίτι, πού μ' ας λοππμένη δ' αν γνωρίσεις μαζί σου, πόση λαχτάρα μ' ας γεμίζει τα στήθη ή όψη σου! Άς μπορούσα να περτώ τα κίγ' α, να φιλήσω τα μαρμαρένια τα-λοπακιά. Όπου άκούγαμε το βαρύ βήμα του πατέρα και τα καρποτόκια του μικρού άδερφού, πού τόσες σ' αν ν' α σφύριζε. Άς μπορούσα να γυρτώ ό-λες τις γωνίες σου, πού κ' ας μ' α είναι γεμάτη από τόσες άναμνήσεις.

Θαρρώ πως τα βλέπω τώρα δ' α-κόμα: Την κάμαρα του πατέρα με το γραφείο, πού σ' α μία γωνιά του ήταν το βιβλίο που έχε στο ξώφυλλο γραμ-τα σ' αν την είδ' ανα του Όδουσία να πα-λέση μέσα σ' αν θαλασσοταραχή. Το μέ-ρος ελπίνο του τα χού, πού κ' ας ήταν το γελοστό κ' αδρο του πικρού. Τη γωνιά μ' ας κάμαρας, όπου όμικρά άδερ-φός φυλάγε μεσα σ' αν σ' αν σ' αν ν' α λαπακιά όλους τους μικρούς θηταρούς του. Το μέρος της αόλης, όπου είχα με σκάψει γουδίσις σ' αν σ' αν, για να παίζουμε το τόπι, ένα παιγνίδι πού μ' ας τ' αχε μάθαι ένα παιδί απ' την Πόλη...

Χωρίς να το θέλουμε, κοντοστεκόμαστε. Η θεία όμως μ' ας διάζει να προχωρήσουμε. Ο ήλιος κοντούει να πέση και πρέπει να προφτάσουμε το θείο, πού θα μ' ας προσμένει στο καφε-νείο της προκουριάς.

Τι να κάμουμε, θα προχωρήσουμε. Καθώς ρίχνουμε όμως μ' ας τελευταία ματιά στο σπίτι μας, διακρίνουμε μ' ας γυναικεία σιλουέττα απ' το βάθος της αόλης, να προχωρή προς τα κ' αγγελα. Μ' ας κατάλαβε πως κοιτάζουμε με αλ-λοιωτικό τρόπο αυτό το σπίτι και δι-χως άλλο θ' άπορεί.

Μα ή άδερφή παίρνει μ' ας ξαφνική άπόφαση: Τρέχει σ' αν κ' αγγελα και ζη-τά απ' την κυρία ένα δού λουλουδάκια απ' τη γέρινη γασία. Η κυρία πολύ πρόθυμα της κόβει ένα σωρό κίτρινα κουμπάκια, και της τα δίνει. Δίχως άλλ-λε, ή άγνωστη αυτή θα νόμισε πως για να της ζητήσουμε λουλούδια κοι-τάζαμ' έτσι το σπίτι της.

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η

Πρώτη βγήκε από την κουζίνα ή Ρηνούλα, χοροπηδώντας κατά τη συνήθειά της, και άθήσε έξω στην αόλη. Ο Τότος την ακολουθούσε κι' έ-κάθησε κι' αυτός κάτω από ένα δένδρο, για να φάη με την ήσυχία του την ώρα του φαί.

Η αόλη όμως είχε ένα σωρό κότες. Κι' οι κότες σιγά σιγά τριγύριζαν

τον Τότο, για να τσιμπήσουν από το ψωμί με το φρέσκο βου-τυρο. Και μ' αλ-σ' α ένας νέος κόκορας, πολύ τολμηρός, πή-δ' ασε στο μπρά-τσο του κι' όρ-χισε κ' αόλα να τσιμπά σ' αν ν' α-ταν ή φέτα για τα μούτρα του!

— Φύγετε ά-πό δώ! τούτ' α-ναζε ο Τότος. Άφήστε με να

φάω!... Έγ' ατε κα' ας φάω. Τι θέλετε το δικό μου; Όρίστ' έκαί!... Μα οι κότες δεν έπαύσαν λόγια, όδτε ο κόκορας. Κι' ο Τότος μ' αν ξέρον-τας π' αν να κόνη, έήσε τη βήθ' αια της άδελφής του:

— Ρηνούλα! Ρηνούλα, άωσ' τα πουλιά! Θ' αν φάνε και μένα!

— Και δ' ας ταυ, του άποροδής ή Ρηνούλα. Φοβάσαι, αλήθεια, τις

αότες; Κουμήσου ν' αν έτσι να τους κ' ανης θα φύγουν! Ο Τότος τότε έσπάρωσε σηκώθηκε και κουνώντας ζωηρά χέρια και πόδια, έδωξε όλες τις κότες από κοντά του. Αόμια κι' ο κόκορας τον φοβήθηκε και τούτ' αψε.

— Βλέπεις, τού είπα ή Ρηνούλα. Ένα πράγμα πού μπορούδες μ' αν χαρά να το κ' ανης μόνος σου, δεν ήταν άνάγκη να φονάξη άλλους να σ' αν το κ' αν-μουν.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΦΙΛΗ μας
Ελένη Κ. — Έχει
και ψευδώνυμο, άρσε-
νικό όμως, που δεν της
πάει, — είν-
αι δεκα-
τεσσάρων

χρονών και
μαθήτρια του Γυμνασίου. Δια-
βάσει λοιπόν, άκουει και μαθαί-
νει πολλά, που της γεννούν τις μεγαλύτερες
άπορίες. Τελευταία άκουσε ή διάβασε
και για το Δαρβινισμό, την περίφημη
δηλαδή θεωρία του Δαρβίνου. Κι έ-
γινε άνω-κάτω το κορίτσι. Για, άκο-
υτε έδω τι μου γράφει:

«Είναι αλήθεια πως ο κόσμος έχει-
νε από τέσσερα κύτταρα με την εξέλι-
ξή τους; Είναι αλήθεια πως όλη αυτή
ή φύσις ή τόσο σφοδρά κι άρμονικά κα-
τασκευασμένη, παρήχθη έτοιμη τύχη;
Τά διάφορα σιάδια της Γης, οι τέσσε-
ρες γεωλογικοί αιώνες, μαρινούνται
από τ' άπειρα άπολιθώματα που βρέ-
θηκαν σε διάφορες άνασκαφές. Αλλά
δυι ο άνθρωπος φάνηκε κατά την τε-
ταρτογενή περίοδο του καινοζωικού
αιώνος με μορφή πιθήκου, πως θά
τάποδείξουμε; Είναι πιστευτό τέτοιο
πράγμα;

«Όστε ο άνθρωπος δεν επλάστηκε
από το Θεό; Δεν υπήρξε Αδάμ και
Εύα; Όλ' αυτά είναι ψέμματα; Μά...
πως είναι δυνατό τέσσερα άψυχα
κύτταρα να δώσουν ζωή σε άλλα και
να σχηματίσουν οργανικά, έμψυχα όν-
τα; Κι όλ' αυτά, όλος ο κόσμος, —
στεριές, θάλασσες, ζώα, φυτά, — έχει-
ναν κατά τύχη; Μά ή Αγία Γραφή
λέει πως τύχη δεν σημαίνει τίποτα.
Τι λοιπόν να πιστεύουμε;»

Σοβαρά τά πράγματα, βλέπετε! Κι
όμως ο Δαρβινισμός δεν είναι παρ' α-
μιά επιστημονική θεωρία όπως όλες.
Στόν καιρό της, — έδω και σαράντα
χρόνια να πούμε, — είχε μεγάλη πέ-
ραση. Την πολεμούσαν με λύσσα επι-
στήμονες και μή' άλλοι όμως, κι οι κα-
λύτεροι, την υπερασπιζόνταν με φανα-
τισμό. Διανοούμενοι, φιλόσοφοι, την έ-
πίστευαν και προσπαθούσαν να την έ-
φαρμόσουν παντού. Είχε τη μεγαλύ-
τερη επίδραση στη σκέψη του Ιθ' αιώ-
να. Έκανε τους ανθρώπους να βλέ-
πουν πως τίποτα στον κόσμο δεν έχει-
νε διαμιάς, παρ' ό πως όλα πέρασαν και
περιούν μια εξέλιξη. Γιατί αυτή ή θε-
ωρία της εξέλιξης, του ξετυλγματος

να πούμε, είναι προπάντων ο Δαρβι-
νισμός. Από τότε καθιερώθηκε κι ο
δρος, ή λέξη, που τόσο την μεταχειρι-
ζόμαστε. Και μαζί με τη λέξη, φυσι-
κά, επικράτησε κι επικρατεί ή ιδέα πως
κάθε μορφή στη φύση, όπως στην
τέχνη, στη βιοτεχνία, στην κοινωνία
και παντού, δεν είναι άρχική, κατω-
μένη εξ άρχης, παρ' βαθμιαία ανά-
πτυξη, τελειοποίηση, μιάς άλλης άρ-
χαιότερης κι άτελείτερης.

Στόν καιρό μου, όταν δηλαδή έ-
σπούδαζα κι έγώ Φυσικές Έπιστήμες,
ο Δαρβινισμός πιστευόταν σχεδόν σαν
αξίωμα. Λέγαμε «ο άνθρωπος έγινε»
από τον πιθήκο και το πουλί από το
ψάρι», όπως λέγαμε και «τά τριτώ-
νι έσα και αλλήλους». Όποιος είχε
αντίρρηση, δεν ήταν... στα καλά του.
Η τουλάχιστο δεν ήταν «άληθινός έ-
πιστήμων». Ξέραμε πως ή θεωρία
παρουσίαζε «χάσματα». Ξέραμε πως
δεν είχε ανακαλυφθή άκόμα ή διέμε-
ση μορφή μεταξύ πιθήκου και ανθρώ-
που, ο «άνθρωποπιθήκος», και πως
διάφοροι παλιοί σκελετοί, από άνασκα-
φές, που στην αρχή είχαν νομισθή σκε-
λετοί άνθρωποπιθήκων, βεβαιωνόταν
κατόπι πως ήταν ή χορίλλα ή άγοι-
ανθρώπου Αδιάφορο! «Θάνακαλυ-
φθή» λέγαμε. Κι ή πίστη μας ήταν
τέτοια, που νομίζαμε δυι με τον καιρό
ή θεωρία όμι μόνο δε θ' άπερτε, παρ'
θά τελειωνόταν με την πειραματική,
τη θετική πιά απόδειξη πως όλο το
φυσικό και το ζωικό βασίλειο, όλη ή
ζωή της Γης με τις άτειρές της μορ-
φές, έγινε όχι από τέσσερους — τέ-
ντες άρχικούς τύπους, όπως έλεγε ο Δαρ-
βίνος, άλλ' από ένα και μόνο πρω-
τόπλασμα!

Αλλά τις Φυσικές Έπιστήμες τις
άφησα γρήγορα για τη Φιλολογία. Κι
από τότε πέρασαν είκοσιπέντε τουλί-
χιστο χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα,
πολλές φορές ένυχε νάκούσω ή να δια-
βίσω πως ή Δαρβινική θεωρία δεν
έχει πιά τους πρότους οπαδούς και το
πρώτο κύρος. Πέρασε κι αυτή, έπε-
ε, όπως πέφτουν και περνούν όλες αυ-
τές οι θεωρίες. Προπάντων ή θεω-
ρία της καταγωγής του ανθρώπου: Η
διάμεση μορφή, ο «άνθρωποπιθήκω-
ς» δεν βρέθηκε! Κι ούτε υπάρχει
πιά ή πεποίθηση πως θά βρεθί. Πε-
ρισσότερα μή με ρωτάτε. Αφού έ-
παψα πιά να παρακολουθώ τις Έπι-
στήμες, δεν είμαι ειδικός, δεν είμαι
σε θέση να σας δώσω λεπτομέρειες,
να σας πω πού ακριβώς βρίσκεται σή-
μερα ο Δαρβινισμός, ποιά άπ' όσα
εδίδαξε μένουν σαν αλήθειες, — γιατί
μένουν κάμποσα, — και ποιά έπεσαν
σαν υπερβολές κι αυθαίρεσες. Στόν
καιρό μου τά ήξερα. Σήμερα δεν τά
πολύξέρω. Το μόνο που ξέρω, είναι

αυτό που σας είπα: ή θεωρία έπαθε
πολλές άβαρας.

Αλλ' ός υποθέσουμε δυι δεν έπαθε
καθόλου. Ας υποθέσουμε πως ή αλη-
θινή Έπιστήμη πιστεύει άκόμα και
διδάσκει πως τά είδη έγιναν τό έν' ά-
πό τ' άλλο και πως ο άνθρωπος κατά-
γεται από τον πιθήκο. Πρόπει να συμ-
περάνουμε πως ο κόσμος είναι «τυ-
χαίος» και πως δεν υπάρχει Δημι-
ουργός, Θεός, που τον έκανε με θέ-
ληση και με σκοπό; Κάθε άλλο! Έγώ
τουλάχιστο, και τόν καιρό άκόμα που
επίστευα σαν αξίωμα τη θεωρία της
«Εξέλιξης» — τά πάντα από ένα, — ούτε
μιά στιγμή δεν έπαψα να πιστεύω, να
θαυμάζω και να δοξάζω τόν Δημι-
ουργό αυτού του κόσμου. Και ξέρετε
γιατί; Γιατί δεν άκουγα λόγια από δώ
κι' από κε. Γιατί δεν έμάζευα τις
γνώσεις μου και τις ιδέες μου από το
δρόμο ή από το καφενείο. Άκουσα
τότε για τη θεωρία του Δαρβίνου;
Θέλησα να τη μάθω καλά. Και πήρα
τόν ίδιο το Δαρβίνο να διαβάσω. Κι
ο ίδιος ο Δαρβίνος μ' έμαθε πως ούτε
ή θεωρία του, ούτε καμιά άλλη κο-
σμοθεωρία, δεν έρχοινη την ιδέα του
Θεού. Αφού λοιπόν ο ίδιος ο Δαρβί-
νος μου έλεγε έτσι, θ' άκουγα έγώ τους
άλλους, που φλυαρούσαν δυι ήθελαν
χωρίς να τόν διαβίσουν ή τόν πρε-
ξηγούσαν γιατί δεν ήταν σε θέση να
τόν καταλάβουν;

Αλλά σήμερα πρέπει να σταματή-
σω έδω. Στό ερχόμενο θά σας πω τι
λέει ο Δαρβίνος για τη θεωρία του
και τι ός δείξω πόσο λίγο θ-γεται
ή θεωρία άποτεθή όλη αληθινή.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα του Άκαδη-
μαϊκού JULES SANDAUF.)

Θ (Συνέχεια)

«Ο προπάππος μου, καθώς ήταν ξε-
σκολισμένος από Γεωγραφία κι είχε
διαβασμένα πολλά γι' άγριανθρώπους,
κατάλαβε άμέσως τι τόν περίμενε. . .
Για φανταστήτε, αλήθεια, να έχη κα-
νείς να φάη δεκατρείς ήμέρες και, πάνω
στις δεκατέσσερις, να τρώγεται από Κα-
νίβαλου!.. Και καλ' αν ήσαν να χορ-
τάσει με το κρέας του φίλου, συντρό-
φου. Ένας άνθρωπος με καρδιά, σε
τέτοια περίπτωση, θά μπορούσε να πάη
εσχαριστημένος. Παραδείγματος χάρη
ο πικρός τού Άγκίστρη μπορεί να
βρήκε κάποια εσχαρίστηση όταν τόν έ-
φαγαν οι σύντροφοί του, με τήν ιδέα
πως πέθαινε αυτός για να ζήσουν
έκείνοι. Μά να φαγώθι κανείς από ά-
γριανθρώπους, που ούτε τους γνωρί-
ζει, ούτε τους είδε ποτέ του κι ούτε

τη γλώσσα τους καταλαβαίνει... ά, μ'
αυτό είναι άνοπόφορο! φριχτό!.. Ψέμ-
ματα, παιδιά; Τώρα που τό συλλογιέ-
στε, δε σκάνεται ή τρίχα σας;

«Ο κακόμοιρος ο Θωμάς! Άν έ-
γλώτσωσε από τη σούβλα ή από τη σκά-
ρα, θ' άπερτε στο καζάνι ή στην κατσα-
ρόλα! Φανταστήτε λοιπόν πως το
φάνηκε, σαν είδε, μόλις σκηώθηκε κι'
ανακάθισε, όλους εκείνους τους άγρι-
ανθρώπους να σκύβουν, να πέφτουν
πίστομα, να τόν κάνουν μετάνοιες με
τήν ούρά, κι' έπειτα να χορεύουν γύρω
του και να πιθούν!

«Όστε δεν είχαν κανένα κακό σκο-
πό. Άπειναντίες — τί άνέλπιστο!
— έτρξαν εύθους και τοΰφεραν
λογιών-λογιών όπωρικά, μπα-
νάνες, ανανάδες, καρύδια, πορ-
τοκάλια' κι' άλλοι τόν έβαζαν
στό στόμα ποτήρια με λεμονά-
δα, άλλοι με γάλα κι' άλλοι με
μέλι νερωμένο. (Γιατί κρασιά
και σπέρτα δεν έξερουν οι άγριάν-
θρωποι.) Μερικοί μάλιστα, από
τη χαρά τους, τόν γαργάλευαν
στά πόδια, ή τόν χάιδευαν τις
γόμπες, κι' άλλοι τόν έκαναν ά-
έρα ή τόν σκούπιζαν τη μύτη
με μεγάλα φύλλα λατάνιας.

«Κι' όσο τόν έδλεπαν να
τρώη και να πίνη εκείνα που
τόν έδιναν, ό τί χαρά, τί φω-
νές, τί χοροπηδήματα, τί κακό!
Έκαναν σαν τρελλοί ή σά με-
θυσμένοι. Μά δεν έχετε ιδέα
πως έκαναν!

«Όταν πιά έφαγε κι' ήπιε
για τέσσερις, τόν σκέπασαν μ'
ένα πάπλωμα από φτερά παπα-
γάλου, τόν έβαλαν μέσα 'ς ένα
φορείο και, μπροστά ή μουσική,
τόν κουβάλησαν στο παλάτι.

«Γιατί, θά πητε, στο παλάτι;
«Να σας τό εξήγησω. Τήν
παραμονή έσα-έσα είχε πεθάν-
ει ο βασιλιάς τού ντισού. Ο
θρόνος του τό λοιπόν έχήρευε,
καθώς τό λένε. Και οι μεγα-
λουσιάνοι της χώρας ήθελαν
καλά και σώνεις να κάμουν βασι-
λιά τους τόν καρμποτσκιμένο
που τούς έστειλε ο Θεός με τη βάρκα.
Έτσι ο προπάππος μου, ο Θωμάς; ο
Κουπιός, μισοπεθαμένος από τήν πείνα
και τη δίψα και με τήνα του μόνο πα-
πούτσι γερό, έγινε βασιλιάς της Ταμ-
πουλίνας. Ά, ναι, έσχασα να σας τό
πώ. Ταμπουλίνα λεγόταν τό νησί εκεί-
νο τού Ειρηνικού, όπου είχε άράξει ή
βάρκα της Έννως.

«Τήν ίδια μέρα έγινε ή τελετή κι'
ή πράτα. Όλα τά δημόσια καταστή-
ματα, για τιμή τού νέου βασιλιά, φωτα-
γυήθηκαν τό βράδυ κι' όλη τη νύχτα
δεν έδλεπες παρ' χοροπηδήματα και πο-

ροτεχνήματα. Η Ταμπουλίνα καιγόταν!
— Κολοκόθια με τη ρίγινη! φώναζε
έδω ο Φουκιώτης.

— Άμ' δεν είναι κολοκόθια; τού
άποκρίθηκε ο Κουπιός. «Όλ' αυτά που
σας λέω, φωστήρα μου, είναι γραμ-
μένα και τυπωμένα σε βιβλίο.

— Τότε άκόμα χειρότερα είναι ψέμ-
ματα! φώναξε ο Φουκιώτης. Γράφουν
ποτέ αλήθεια τά βιβλία;

«Ο Κουπιός έθόμωσε.
— Μά δεν είναι μόνο που τό γρά-
φουν τά βιβλία! άποκρίθηκε. Όλος ο
ντουνιάς ξέρει, πως όταν ο προπάππος
μου γύρισε στη Γαλλία, παρουςίαστηκε

«Τούφεραν λογιών-λογιών όπωρικά.» (Σελ. 117, στ. α'.)

στό βασιλιά, κι' ο βασιλιάς τόν δέχτηκε
σαν όμοίο του και τόν είπε: «Καλώς
τόν έάδερφο!» Γιατί έάδερφο λέγουν-
ται μεταξύ τους οι βασίλδες. Τό έ-
ρατε αυτό;... όχι. Αφού λοιπόν δεν
ξέρετε, πως μιλάτε;.. Μάλιστα τόν
επροβίβασε άμέσως και τόν έκανε όπα-
ξίωματικό. Και τού είπε: «Με συμπα-
θάς, καπετάν Θωμά, που δεν μπορώ να
σού δώσω πίσω και τό βασίλειο που
έχασες. Γιατί ο βασιλιάς εκείνος δεν
άγαπούσε τούς πολέμους' ήθελε τήν
ήσυχία του, άγαπούσε τήν ειρήνη κι'
έπειτα λυπόταν να βάλη στα αίματα

τήν πατρίδα και να στείλη τά παιδιά
να σκοτωθούν στην Τομπουλίνα. Αυτό
που σας λέω είναι πράμα που έγινε»
— Ά! έκαμε ο Φουκιώτης' τήραφαν
κι' οι έφημερίδες; Είναι ψέμμα, τε-
λειωσε!

«Ο Κουπιός σταύρωσε τά χέρια.
— Περίεργο! είπε. «Ηθελα νάξερα
γιατί ο κόν-Φουκιώτης δυσκολεύεται
τσι να χάψη τούς άγριανθρώπους τού
προπάππου μου, ενώ έγώ, χωρίς τήν
παραμικρή δυσκολία, έχαφα τις χίλιες
πεντακόσιες άρκούδες τού παππού τού!

Δεν ξέρει κανείς τι θάπαντοδός 'ς
αυτό ο Φουκιώτης, γιατί εκείνη
τη στιγμή ο Πλημμύρης έφώ-
ναζε:
— Παιδιά, δρόμο! Η φω-
τιά σβύνει και θαρρώ πως συνα-
χώθηκα. Ο Κουπιός θά μάς
άποτελειώσει τήν ιστορία του
στό χωριό.

— Όχι, όχι! φώναξαν άμέ-
σως όλα τά παιδιά. Τελειώσε
μας τήν ιστορία σου. Δεν κρω-
νοουμε.
Κι' έζόγωσαν περισσότερο
τήν άνθρακιά, που όλοένα έχω-
νευε.

«Ο Κουπιός χάρηκε πολύ
που άρεσε τόσο τό παραμύθι
του. (Γιατί τί άλλο ήταν ή ιστο-
ρία τού προπάππου τού παρ'
σωστό παραμύθι;) Κι' έξακο-
λούθησε έτσι:

Ι.

Το βασίλειο της Ταμπουλίνας

«Αν εστάθηκε στόν κόσμο
βασιλιάς που μπορεί να καυχη-
θί πως τόν άγάπησε ο λαός
του, αυτός ήταν Θωμάς ο Πρώ-
τος, βασιλιάς της Ταμπουλίνας.
Μοναχά τεντέμισι μήνες βα-
σίλεψε' μά μέσα 'ς αυτούς χά-
ρηκε όλες τις γλώσσες της βασι-
λείας. Κάθε πρωί, ο λαός του
πήγαινε στο παλάτι να ρωτήσει
για τήν όεία του και να μάθι
πως πέρασε τή νύχτα. Μάλω-
ναν ποιος να πρωτομαντέψι τι
ήθελε ο Μεγαλειότατος. Όλοι
οι φακδες κι' όλοι οι κουνήγαι δεν φά-
ραχν πιά και δεν κουνήγουν παρ'
γι' αυτόν.

(Έπειτα: συνέχεια
Μετάφρασις Π. Ι. Φ. και Γρ. Ε.)

ΡΗΤΑ

16

«Άλλον γιατρό καλύτερο
Δεν βρήκα από τό Χρόνο.
— Αλήθεια, ποιος τόν φθάνει; —
Περώντας, τόν βαρύτερο.
Τόν πιά πικρό μας πόνο
Μονάχα αυτός θά γιάνη.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΝΥΧΤΑ...

(Αριθ. Έγκρ. 50.)

Γλυκεία ή άποφνη έσπέρα...
Σβύνουν άργά τά ρόδα στ' άνθο-
γυάλι.
και άποκό περνάει από τη σέρρα
τό μαιστράλι.

Άρχη σηκώνεται ή Σελήνη από
[κει-πέρα,
μέσα σέ φόντο άσπρων συννεφιών.
Άργονυλάει από τό θρόνο ή μέρα,
σάν κόρη ντροπαλή, — στά πορ-
[φυρά.

Τό πέπλο τό βαρύ πέφτει στη
[Ψύση :
Δέντρα, νερά, ρουμάνια και βουνά,
τή χαρωπή τήν όψη έχουν άφήσει.
ντυμένα στά μουντά, στά σκοτενά.

Βελάσματα ήχουε στον άγέρο
κάπιο σκυλί γαυγίζει μακρινά...
κάπιες κραυγές, κάπια φλογέρα
και ή ουχία γίνεται ξανά !...

Έλπιδοπλεχτή Πορφύρα

ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

(Αριθ. Έγκρ. 55.)

Όλοι στό Λύκειο έχουν πλα-
γιάσει. Μονάχα εγώ καθούμαι στό
παράθυρό μου και βλέπω τό χιο-
νισμένο χωριό ν' αλλώνεται μπρο-
στά μου.

Αντίκρυ είναι πανύψηλα βουνά
που φαίνονται σά φάσματα στη
σκοτεινιά τής νύχτας. Άνάμεσα
από τό χωριό, δύο-τρία φανάρια
ρίχνουν τό άδύνατό τους φώς,
και τό ψηλό καμπαναριό ξεπρο-
βάλλει άπ' όλα τ' άλλα σπίνια
σάν κυπαρίσι. Η πεδιάδα, πλάι
του, είναι χιονισμένη, μά σέ με-
ρικά μέρη τό χιόνι έχει λυώσει.

Έκει πήγαμε τό άπογευμα δια-
τά παιδιά μαζί και παίξαμε χιο-
νοπόλεμο. Τί φωνές και κακό !
Τί φασαρία ! Ό ένας φώναζε άπ'
έδω, ό άλλος γρίνιαζε άπ' εκεί
γιατί τού ήρθε πολύ χιόνι στό
πρόσωπο, ό τρίτος γελούσε κι' έ-
σφιγγε σά χέρια του τις άσπρες
μπαλλες. Κι' έλεφαντ βροχή οι
χιονιές. Τί γλέντι, αλήθεια !

Τώρα πώς είναι έρημη και
βουβή ή πεδιάδα !
Εάννου, έκει στά σκοτεινά,
ξεπροβάλλει τό τραίνο σά φω-
τισμένη άλυσίδα. Τρέχει όμως
τόσο πολύ, ώστε γληγορά χάνε-
ται πίσω από τους λοφους. Μά
νά: Άν χάνεται τό τραίνο, άν τό
φώς των γαναριών λυγοστεύει
λίγο λίγο, τό φεγγάρι ξεπροβάλ-
λει παιχνιδιάρικα από τήν άλλη
μεριά και χύνει τό άσημένιο του
φώς στό άσπρο χωριό.

— Ακόμη δέν πλάγιασες; Γλή-
γορα στό κρεβάτι ! άκούστηκαν
πίσω μου μία φωνή πού μέ τρώ-
μαζε.

Ήταν ό παιδονόμος πού έκα-
νε σάν πάντα τό γύρο του στούς
κοιτώνες.

(Zooz-Engandin)

Δεινίνητον

ΜΙΑ ΘΛΙΨΗ

(Αριθ. Έγκρ. 65.)

Μόνο τό άμυδρο φώς του καν-
τηλιού έφεγγε στην κάμαρα πού
κοιμότανε τάδεφράκι μου.

Όταν γύρισα άπ' τόν περίπατο,
άμέσως μπήκα μέσα κι' έτρεξα
στό κρεββατάκι του νά τόν φιλή-
σω. — Άλλοίμονο όμως ! βλέπω τά
μαλλάκια του κομμένα. Άρχίζω
νά κλαίω, νά κλαίω, άπάνω άπ' τό
μικρό του κεφαλάκι, πού άλλοτε
τό στόλιζαν ώραιες ξανθές μπού-
κλες, και τά δάκρυά μου βρέχουν
τό γλυκό του πρόσωπο.

Και ένώ αυτό κοιμάται χωρίς
νά ξέρη τί συμβαίνει γύρω του,
εγώ εξακολούθω νά κλαίω χωρίς
παρηγοριά.

Ασπρη Γάτα

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΣ

(Αριθ. Έγκρ. 49.)

Μέρα-νύχτα στη φουρού του
Καθισμένος έμπροστά.
Έχει πάντοτε τό νού του
Στά γερά, ψητά, ξεστά.

Κάστανα, ξεστά, φωνάζει,
Πάρτε από έμέ, παιδιά !
Και καθένονε κοιτάζει,
Μέ μιάν ξυπνη ματιά.

Άν τσιγκούνη τόν διακρίνη,
Θά τού δώση πιό φτηνά,
Γιά νά τόν άπομακρύνη,
Μέ χαρούμενη καρδιά.

Κι' άν για κουβαρντά τό νοιώση.
Πώς υπόλοιπα λεπτά.
Τότε πάλι θά τού δώση
Πιό άριβιά και διαλεκτά.

Όλους έτοις μίς γλυκαίνει,
Ό Καστανάς μας ό φτωχός,
Τό χειμώνα μίς ζεσταίνει,
Και μίς είναι ποθητός

Κάποιος

ΓΛΥΚΕΙΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

(Αριθ. Έγκρ. 67.)

Έτσι τήν ξέρουμε ή καλύτερα
έτσι τήν έχουμε ονομάσει. Μελα-
χροινούλα, μέ γαλιανά ώμορφα
μάτια, μέ χτένισμα και φόρεμα
άλλα, κάθεται στό άνοικτό πα-
ράθυρο τής καμαρούλας τής, βα-
στώντας πάντα τό εργόχειρό της

Διακοπεί, πολλές φορές τήν
εργασία της, στήριζει τό χέρι της
στό παράθυρο, κι' έκει άκουμπι
άφηρημένα τό κεφάλι της.

Τό άφηρημένο βλέμμα της δι-
ευθύνει μακριά, προσηλώνοντάς
το σ' ένα άόριστο σημείο.

Μένει άδιάφορη π' ός όλα όσα
συμβαίνουν γύρω της, και μένει
ακίνητη ώρα πολλή. Άπο τ' ω-
μορφο και πάντα γλυκό πρόσωπό
της, προσπαθώ νά ξεκατάλαβω,
τόν κόσμο πού βλέπουν μακριά
έκει-πέρα τά μεγάλα γλυκά γα-
λιανά της μάτια.

Μαντεύω, ή καλύτερα θέλω νά

πιστέψω, δι βλέπει ένα κόσμο
ρόδινο, πλασμένο μέ τή χρυσή
της νιότη, άπάνω στό άπέραντο
παλάτι τής έλπίδας.

Τόν κόσμο πού όνειρεύεται και
θέλει ή άγνή ψυχούλα της νά
ζήσει.

Άχ ! τί γλυκεία πού είναι ή
ζωή μας, όταν ζούμε μέ τή γλυ-
κειά αυτή έλπίδα !

Κόμησησα τών Άχρετών

ΣΚΕΨΕΙΣ

(Αριθ. Έγκρ. 61.)

Θυμώνομεν πάντοτε έναντίον
των καλών συμβουλών διότιμόνον
αυτά μίς αναγκάζουν νά τας ά-
κολούθησωμε.

Τό γούστο εξαρτίζεται από δύο
πράγματα από ένα πολύ λεπτό
αίσθημα τής καρδιάς και από
μیان μεγάλην ευθύτητα του πνεύ-
ματος.

Η τύψις είναι ό μόνος πόνος
τής ψυχής πού ό καιρός και
ή σκέψις δέν μπορούν νά τόν με-
τριάσουν.

Τά προτερήματα του πνεύμα-
τος κάμνουν νά μίς ζηλεύουν
άλλά τά προτερήματα τής καρδιάς
δέν κάμνουν παρά φίλους.

Δέν πρέπει νά συγγέωμεν τήν
άδιακρισίαν μέ τήν ειλικρίνειαν.

Η πολυτέλεια δέν εκπλήττει
παρά τους άνοήτους και δέν προ-
ξενεί ούτε μιάν αληθινήν από-
λυσιν.

Τό μόνο ρόδον χωρίς άγκάθια
στόν κόσμο είναι ή φιλία.
(Εκ τού Γαλλικού)

Μοσχομήκος τών Παρισίων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συζητούν.

— Μά έφερεις τί στενοκέφαλος
είναι αυτός ό Γιάννης;

— Τί λές, καλέ ! Αυτός φορεί
καπέλλο 53 νούμερο !

Έστέλη από τού Κομήτου

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α'. Περιόδου (1879-1893)
από τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξης
έκτ' : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος και 20ος. Έκαστος τόμος
δραχ. 15, ταχυδρομικώς δέ άπο-
στελλόμενος δραχ. 16 διά τό

Έσωτερικόν και δραχ. 20 διά τό
Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894—1922)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 29 εν όλω. Έκαστος τόμος
άραφος δρ. 47 και ραμμένος δρ
50. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου
τόμου προσθετέα εις τας άνω τι-
μās : Διά τό Έσωτερικόν δρ. 2
ό άραφος και δρ. 3 ό ραμ-
μένος, διά δέ τό Έξωτερικόν δρ.
12.—είτε άραφος είτε ραμμένος

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 88δς Εξέ-
την 20 Μαρτίου 1923

ΣΤΟ έρχόμενο φύλλο θά δημα-
θής προκήρυξις Διαγωνισμού πρό-
θεσιν Πνευματικών Άσκήσεων δρ. 5
B εξαμηνίαν τού 1923. Τάποτείς
του τρέχοντος, από τας ουλόγους
όποίου παίρνω όλοένα και δημα-
Άσκήσεις, θά δημοσιευθούν άρχι-
συνίου.

Έτελείωσε πλέον ή τύπωση τής
δελεπούλας μου, τού ώραιού είκο-
νημένου βιβλίου πού μέ τόση ά-
μνησία περιμένεται από μεγάλας
μικρούς. Στό έρχόμενο φύλλο θά
πώ τήν τιμή του, για νά κάμει
παραγγελίας τας.

Μέ μεγάλη τήν χαρά ή Μι-
μού στέλνει σήμερα ένα ξεσπ-
κί μου άναγγέλει πώς έβρηκε και
γιο τρόπο ξεσπασμού τας : Σέ δε-
ρίτσια έτυχε νά γνωρίση, πού τ
είναι στόν τόπο τους, τους γράφει
ματα και τού λέει για μένα ένα ε-
"Ετσι τούς κάνει νά ενδιαφέροντα
νά γράφονται. Ευχαριστώ πολύ
Μεράνια και συσταίνω τς όλους
τρόπο τής.

Χαίρω, Μονάκριβη, πού τ
καλά ! Άλλά και σέ συχαίρω γιά
άφρώστια αυτή, πού τή χρυσάει
φιλόφρωνος κόπους σου και στή
γενικές φροντίδες σου για τούς πε-
πρόσφυγες. Ω, δέν ήταν άναγ-
στενοχωρηθής τόσο πού δέν
ρεσε νάναίσωσης γρηγορώτερα
καρδιά σου τήν ήτέρα και σ' έ-
μενα.

Νά κι' ό Θεός τής Άγάπης
έργησε νά μου γράψη. Μ' αεί-
άλλο λόγο : είχε φασαρίες στό
μέ τους γάμους τής μεγαλύτε-
άδελφής. Τέτοιες χαρούμενες φασ-
τού εύχομαι νά έχη πάντα. Κα-
ίδητε πού κι' ό γαμπρός του είναι
λίος μου συνδρομητής όπως κι'
δεληφί του καίτα μου συνδομη-
Κι' είδυ μέ άγαπών άκόμη τας
σε στό ταξίδι του γάμου πής
παλιούς μου τόμους νά διαβά-
και νά θυμούνται τά παι-
είναι ευτυχισμένοι οι και οι
φίλοι !

Η Νεφέλη, πού έσπούδασε
Άγγλία και έξερ λαμπρά τήν
μου γράφει για τήν Παιδική Έν-
παιδεία : "Εχω διαβάσει σχεδόν
της τούς τόμους και λυπόμουν γιά
μεις οι Έλληνες δέν έχουμε τέτο-
όλγα για παιδιά. Είναι τόσο άπλ-
γμένο τό κάθε τί, πού σέ διασ-
έφ σέ διδάσκει. — Ναι, μπορεί
μού στείλεις μερικά κομμάτια
Lamb νά τά ιδώ. Περιμένω και
ποτέλεσμα τών άξιεπαίνων ένεργ-
σου για τό προσφυγόπουλο.

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

Κασιάν Καραπίτση, μετά-
σου έκ τού Ρωσικού δέν μπορεί
μυστικώς παρά μόνον στή Σελή-
τό κομμάτι είναι μικρό και καλά
φρασμένο. Κι' εγώ νομίζω ότι τ
τοράδια τών Μ. Μυστικών δέν
νά έχουν τίποτε άλλο από τας ά-
σεις, συντόμους μάλιστα, και μιά
μόνο στή τέλος. Δείχνουν τούτα
άκαταβήχιστα όσα τό φορτώνουν
μειώματα στά περιθώρια, μέ σκέ-
μινους, και ένα έλαφρό χρωμα-
τόν κοσμημάτων, όπως έπικει
ή συνήθεια δέν βλέπει κάποτε

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Μου έστειλαν έκόμη και οι έξης :

Γιούλ Παρελβόν, Δρ. 9, 20.
Κ. Κυστάσης, 15. —
Κλεώ Πολίτου, 20. —
Εδόκια Πισπινή, 40. —
Χρυσούλη, 40. —
Σκ. άδων Πό η, 25. —
Αία Δ. Μαρτινική, 1, 50
Προηγούμεναι εισφοραί 973. —
Έν δ' ω Δρ. 1123, 70

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ούθεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ά-
νανοεύεται, άν δέν συνοδεύεται από τού
δικαιώματος δρ. 5 1α εγκρινόμενα ή
άναγεόμενα ίσχυουν μέχρι τής 30 Νο-
εμβρίου 1923. Όσα συνοδεύονται
άπο Α, άνήκουν εις άόρια και όσα από
Κ, εις κορίτσια.)

Νέα Ψευδώνυμα : Αχανθίνιο
Στεφανί, ά. (ΒΠ). Κόμησησα
Μπαρμπαρόλη, κ. (ΚΜ). Γλυ-
κιά Παρελβόν, ά. (ΚΓ). Κανός
Περίδρομος, κ. (;;) ! Καμπου-
ρης, κ. (ΜΙΑ). Πέννα τού Βενι-
ζέλου, ά. (ΝΜ). Ματωμένο Χα-
μόγελο, ά. (ΑΜ). Μαθής τής Βε-
νιτίας, ά. (ΖΙ). Δευκός Γάρος, ά.
(ΓΒ). Δόν Μελιτζάνης, ά.
(ΣΚ). Σκορπίος, ά. (ΠΣ). Ερ-
γίνος, ά. (ΑΒ). Μενέλαος, ά. (ΝΜ).
Εανθία Κορφατοπούλα, κ. (ΕΑ).
Ανθος τού Μαίον, κ. (ΑΙ). Πε-
σφυροπούλα, κ. (ΔΣ). Ορφανμένη
Μικρασία, κ. (ΠΙ). Κορυμπί, ά.
Τοράτσια, κ. (Μόζαρι). Δουδο-
βίκος, ά. (Ι). Διχουλόγος, κ.
(ΜΣ). Χρονιάκι, (ψιτ-ψιτ). Α-
γροβιολέτα, κ. (Εγώ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων : Ι-
ουλιανός, ά. Τριανταφυλένια, κ.
Χουσομολοσία τών Σφακιών, κ.
Νησί τής Αφροδίτης, κ. Νίσα, ά.
Πηληγιούνης, ά. Δ. Βούρινθος, ά.
Ανέφυλος Άστεις, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τό πολύ προτάσεις
δραχ. 1, 50 Διά τας αμειψίλυν
λεπτά 30 ή λήξεις.

Μ. Μ. επιθυμούν νάταλλάξουν :
τό Γλυκιά Παρελβόν, Δεστέτσαν
Κόρη τού Τριάντου, Ζουλού —τό
Ονειρόν τής Ανατολής μέ Ρίτα,
Τορκιόν Ουράνιον, Βασίλειος Πι-
παρ. Χαλινοποπούλα, Έπαύλο-
φην, Ιαβέρην, Μιρίταν — ή
Ελλάς τών Ονειρών μέ Γάιον
Ανθην, Δοξασμ. Τσολιαν, Χλω-
μό Δελινό, Φιφην, Φαρέτση, Ρί-
ταν, Νέδανα, Άορν, Έπταλφην.
Νόρμαν, Νανουρίστη, Αργιακάς.
Χλόην — ό Δαβύρινθος μέ Τσά-
τ. Θρακίων, Γάιον Γρίκων —
ή Εομή μέ Μαύρην Πεταλούδα,
Αλεξανδρινήν, Καίαν. Δονί.
Χίτην, Κυριάτ, Γαλανόβλητην,
Συρόν, Κίνο, Ζινέτιαν, Αφρο-
κριν, Καίτην — ή Εανθία Κυρία
μέ Έλλάδας Άγκάλ, Αίστ, Μιν-
τελσον, Σμύτ, Βεατρίκη, Τριαν-
ταφυλίτην, Πανι. Παρόντα, Μι-
ράντα, Νύμφ τ. Αόρ. Μέμφια,
Κίτην, Νόρμαν, Κρεϊόαν —
ό Άρχ επαναστάτης μέ Κασού-
μπα, Καρχαλέτσην, Τσουγίαν,
Γάιον Γράκων, Χολέαν, Πα-
νούλιν, Μαιέτον, Καταιγίδα.
Ιππόλυνον, Κόψ.

Η Διάπλασις άπτάζεται τούς φίλους
της. Υόδατον "Ιππότην (δχ. όλους
τό ίδιο τούς αγαπώ, άλλά άπαντί μό-
νο σαν έχω τόπο εύχαριστώ πολύ γι-
τό Σύνλογο και για όσα γράφεις. Σής
μα δέν μπορεί νά γίνη τώρα θά έχο-
στις παρα πολύ !) Βασίλεια Αδάμαν-
τα (δχ. αυτό δέν μπορεί, καθώς τό
είπα και ε' άλλους) και τά Λαγεία ά-
παγορεύονται από τού νόμου για τάλλα
εύχαριστώ !) Ιδεολόγον (σιγά σιγά θά
μαθής) ράτα μου συχνά !) Αφελή
Γυμνασιόπαιδα (πολύ καλή ή ζω-
γραφία σου, μόνο πού ή κοιλία δέν
είναι χωριστηή κι' ό Τοτός... σά νά
μεγάλας !) Άλλά δέν παύειν ! άν δέν
μού στείλουν κατ'εργή, θά τή δημοσι-
εύσω !) Γλυκιά Παρελβόν (έστειλα
πού μου έστειλν αυτά πού γράφεις)
Ζήνων και Αρεστέλδη Πηλαβήκη
(έμπρός λοιπόν κάμτε κι' αυτό τό δυ-
νατό πρήμα !) πρίν νά πάρετε από
ένα ψευδώνυμο και νά μου γράψετε χω-
ρίστα !) Κοκκινισχοφίτσα (πολύ μ'
εύχαριστήσε τό γράμμα σου, σ' εύχα-
ριστώ για τό ξεπαθώμα και περιμένο
και τάλια !) και δέν μπορείς νά δείγης
αυτά τα παιδιά έτι μόνο για "μωρά"
είναι (τό περιόχον μας) Μαδυτο-
πούλα και Βεζανση Σημάτα (σε έ-
χρηστώ πάρα πολύ !) στό έρχόμενο θά
τα πούμ και ύστερα !) Δέλον Κ. Ν. Χ
(το έμπροσθεν τού άνακ 20 πόλες...
μηνών, ξεπαθώμα τής μήτεσας τής,
καί τας σου φίλης πού τήν εύχαριστώ
πολύ !) Παρελβόν (και σου
καταχρηστώ νύκτα τό ξεπαθώμα πού,
άν και έτσι είδυ, μήτεσας νά κάμης)
Τις έπες (δυστυχώς) Αδελφήν άδραν
(μέ τήν γραμματικήν ήμεραν, άρχισα
νά έκτελώ τό γράμμα σου, πολύ μέ
ευχαρίστησα όσα γράφεις !) Νίσα (νύ
και όλην έγώ, κι' παραγγέλλω σου
έστειλν έμμέ !) Ζουλού (πολύ κα-
τάστα !) Φαίτην (τό Διαγωνι-
σμός καίς τριημέρας είναι άναίστη-
τος, έπομένως μπορεί νά στείλν τίς
λύσεις τού ά. έ. χωρίς νά έπαισης τό
λύτεις τού ά. έ. είναι άπορριπτόμενος,
νά στείλν δέν των Ασκήσεων τής
λύσης !) και άναγνώστης έμμέ
πού εύχαριστώ !) Αφελή Γάρον (τό
χαριστώ για τήν καλή ήτέρα !) Έστειλα
Διαβόλου (άν έσαι εμμέ στήν
"Ελπίδα" νύκτα !) Αφελή τού Μαίον
(έστειλα νύκτα σου έμμέ τήν
αλή !) νά έμμέ στήν Αφελήν
θαν (έστειλα έμμέ στήν Αφελήν
αφελή !) Εμμέ (δχ. μέ τό ίδιο ψευ-
δώνυμο πρίν !) Ζουλού (πολύ εύχα-
ριστώ !) Αφελή τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !) Ονειρόν τής
Αφελή (έστειλα έμμέ στήν Αφελήν
αλή !) Αφελή τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !)

Εμμέ τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !) Αφελή τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !) Ονειρόν τής
Αφελή (έστειλα έμμέ στήν Αφελήν
αλή !) Αφελή τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !)

Εμμέ τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !) Αφελή τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !) Ονειρόν τής
Αφελή (έστειλα έμμέ στήν Αφελήν
αλή !) Αφελή τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !)

Εμμέ τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφελήν
αλή !) Αφελή τού Μαίον (έστειλα
νύκτα σου έμμέ τήν Αφ

ΛΥΣΕΙΣ

των Π. Ασκήσεων του φύλ. 47

670. Καρχηδών (Κάρ, χί, Δών.)
 671. Παρμα-Πάργα-Πράγα.
 672. Ο Κάριλλος, ή κάρηλος.
 673. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Ίνδος, ναρ-
 δος, Δανία, άπιον, ρόδον, οδοι-
 πόρος, Σινά.)—674. Όνυξ-νύξ.
 675-679. Τη προσθήκη του Π:
 άρπα, Πάργα, πόνος, πόρος, ά-
 πνους.—700. ΑΘΩΣ (Άρμα, Θε-
 μέλιον, ΰμός, Σημείον).—701.
 Ου καταίσχυνά όπλα τώ Ιερά.—
 702. Αι μέλισσες μέλι παράγουν (εμ
 έλ ες έμ έλ ύπ άρα γούν).—703.
 Malheur aux vaincus.—704. OTHON
 [Ombre, Tableau, Hache, Ornement,
 Nation].

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με
 άπλά στοιχεία ορ. 4 (το ελάχιστον τί-
 λημα). Περαν των 10 λέξεων 40
 λέξεις ή λέξεις, με παχυνά δε στοιχεία
 πτά 50, και με κεφαλαία απ. 60.
 Ο χωριστός στίχος δεσφμάς 2.
 Η προσληφόμενη είναι απαραίτητη.

(ΚΓ' --- 439)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 Πάνου σε μία καλλιτεχνική
 καρτα, γραφτε μία σκέψη δι-
 κια σας ή ξενή. Αναγκη να γρα-
 φτε άκομα άν είναι οικια σας ή
 όχι. Η όμορφότερη καρτα με
 την πιο καλή σκέψη θα βραβευ-
 τεί πρωτότυπα. Θα δώσω άκόμα
 δυό βραβεία: στην καλύτερη καρ-
 τα ξεχωριστά και στη σκέψη το
 ίδιο.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ 3 ΜΗΝΕΣ

ΕΛΠΙΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟ-ΦΥΡΑ

Γιάννη Λοθαμνη, Μισούλη 14, Πειραιά

(ΚΓ' --- 440)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΑΛΤΑ-ΡΟΚΑ
 Διαγωνισμός Β Μ. Μυστικών.
 Διορία δίμηνος, βραβεία τρία,
 συμμετοχή 1 ορ. Δίσις: Άχιλ.
 Γεωργαντά, Ιατρού, ήφισσια.
 (Έκ του Ύπουργ. Διαγωνισμών)

(ΚΓ' --- 441)

Ανταλλάσσω κάρτες (τοπεία) και
 Μ. Μυστ. Δίσις: Ζωχίον (δια
 Ίουλιανόν), Βασιλείου Μακεδό-
 νος Ι, Άδφμα, Ίδανισμε, Νυ-
 χτερίδα, Άσφμα, Τριανταφυλλέ-
 νια, Άρατε, Ίαβεργ, Διαβολο-
 παιδο, δέχσευς ανταλλαγήν;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(ΚΓ' --- 442)

ΑΔΕΡΦΑΚΙΑ ΚΑΡΟΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ
 Άν και δεν είστε κομιφο
 κι άν δεν πετάτ' το γάντι
 κι άν τώ ζουνάρι μένει εκεί
 σάς μπαίνουν στο μάτι.

ΤΡΟΥΓΕΡΑ, στοιχηματίζουμε τό
 μυαλό σου... Rendez vous στο
 Φρενοκομείο (κερκύρας) την Τε-
 ταρτη.

ΧΟΛΕΡΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔ. ΒΑΡΩΝΟΣ
 (ΚΓ' --- 443)

Ευχαριστώντας, βραβεύω τώ Μ.
 Μυστ. της Μελλοθάνατης και
 την καλλιτεχνικήν της Ρίτας
 καρτα.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(ΚΓ' --- 444)

Η Κορησια Μπαρμπιρόλη, εί-
 σερχομένη εις τόν Διαπλα-
 σιόκοσμον χαιρετά άπαξάπντας.
 (ΚΓ' --- 445)

Κίση, σε ευχαριστούμεν διά τό
 ευγενικό κομπλιμέντο.
 Νίσα, Δέξαι Μ

(ΚΓ' --- 445)

**Αποτελέσματα Διαγωνισμών Νί-
 τας.** Αποτελέσμ. Διαγωνι-
 σμού Κάρε-ποστάλ: Κόψ και Μ.
 Μ. Ίωάν. Δελακώτσος.— Νίσα

(ΚΓ' --- 447)

Μυροούκα, αλάτι δεν είχες να
 αλάτισης λίγο τό παιδικό
 σου πνεύμα;— Δέξαι Ματωμένη

(ΚΓ' --- 448)

Βεατρίκη, ευχαριστώ πολύ γιά
 τό ευμορφο τετράδιο. Άν
 άργήσας να λάβης δικό μου, σε
 παρακαλώ μη με παρεξηγήσης.
 Θά σου τό στείλω μόλις συνελ-
 θω έντελώς από τη μεγάλη μου
 φοβερή λύπη. Χρυσαν ή

(ΚΓ' --- 449)

Διαπλάσπουλα Πειραιώς, έγ-
 γραφίτε στο Παράρτημα του
 Συλλόγου «ΜΟΖΑΡΤ». Σωτήρης
 Δερδενές, p.r. ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

(ΚΓ' --- 450)

Αποτελέσμ. Διαγωνισμού. Βρα-
 βεύονται: Ψεύτικο Δάκρυ,
 Ένδοξος Έλλάς, Άσσιράτ,
 Κουτσουμπλάς.— ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

(ΚΓ' --- 451)

Φάσμα, έλαβα κάρτες, ευχαρι-
 στώ. ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, σε ψή-
 φισα: ανταλλάσσουμε; Διαπλάσ-
 πουλα, διαπλάσσοι, ανταλ-
 λάσσουμε Μ. Μ. Στείλατε μεσω
 Διαπλάς.—ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΓ' --- 452)

“Σ. Β. Σ. Δ.”
“ΑΣΙΓ”: Α(ΘΗΝΑ-Ι-ΚΟΣ)
ΑΣ(ΥΛΛΟΓΟΣ) ΙΠΠΟ-
ΤΩΝ Γ(ΑΝΤΙΟΥ). Έπειδή 'ς
 αυτό τό φύλ. θα πειράζετε την
 «ΠΑΣ» γι' αυτό κι' έμείς σάς
 κανονίζουμε... «ΠΑΣ» έχεις όλο
 θερμην υποστήριξίν μας; «ΑΗΤ-
 ΤΗΤΕ», ύπνον γλυκύν.

(ΚΓ' --- 453)

“Π. Α. Σ.” μάθετε όρθογραφία
 παραδίδομεν μαθηματα.
 «Π. Α. Ν.», υποτάξου.—«ΑΣΙΓ»

(ΚΓ' --- 454)

Διαγωνισμός Γ'. «Περιγραφή
 γεύματος». Προθεσμία δίμη-
 νος. Συμμετοχή 50λεπτον. Δίσις
 ΚΓ'—42 Αναμένομεν!

Πειρίδρομος

(ΚΓ' --- 455)

Μπαίνοντας γιά πρώτη φορά
 στο σαλονάκι της Διαπλάσε-
 ως, χαιρετώ όλους και όλες.

Γλυκύ Παρελθόν

(ΚΓ' --- 456)

Εισερχόμενος στο Διαπλάσι-
 οκοσμ χαιρετώ άπαξάπντας.
 Μυτιληνοί, ρέστε με.

Ακανθένιο Στεφάνι

(ΚΓ' --- 457)

Πώς γελαστήκατε Άδες Μύγα,
 Άράχνη, Σκούπα και Φα-
 ράσι να μεταβάλετε την καύμενη
 Νίσα εις Πηδηχτούλη; Νόστιμο
 κι' αυτό! Σάς ευαύμασαν όλοι
 και όλες διά τό κατόρθωμά σας.

Νίσα

(ΚΓ' --- 458)

Μελαχροινή, πώς σου έφάνηκε
 τό Χριστουγεννιάτικο δράμα
 εις την Εgyptiana;

Βενέδικτος, Πηδηχτούλης

(ΚΓ' --- 460)

Σεις που καλύτερα από κάθε
 άλλο ξευτερε τη Δόξα, ποι-
 ητές, ευγενικές ψυχες, ψηφίστε
 τό ψευδώνυμο Δέξαι Ματωμένη,
 Δέξαι Ματωμένη

(ΚΓ' --- 459)

Ενα μάτσο σκόρδα διά τās ά-
 νακαλύψεις σας. Φτού! να
 μην άβασκαθήτε!

Πηδηχτούλης, Βενέδικτος

(ΚΓ' --- 461)

Αποτελέσμ. Διαγωνισμού. Μ.Μ.
 Έρραβευήσαν: α' Άρατος,
 β' Ηρω. Λειπώς ευχαριστώ.

ΧΑΪ' ΝΕ

(ΚΓ' --- 462)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΟΝΤΗ»
“Μ.Κ.Γ.” Στις κοροϊδίες ά-
 παντάς, αλλά περι άπο-
 ξημώσεως πολέμου διατί σιω-
 πής; Όσο περι σπιθιμότητος
 είμεθα βέβαιοι, διότι αι άνακα-
 λύψεις δεν είναι δικαί σας, δη-
 λαοή, με άλλα λογια, πετάτε με
 ξένα φτερά. Δεν ξεύρω άν έλοτε
 τώρα πολλοί, αλλά διαν ιδρυθή-
 κατε είσαστε μόνον δυό. «ΜΑΥΡΗ
 ΜΑΙΣΚΑ» και «ΝΙΚΗ» τρέμετε!!!

Ανακαλύψεις προσεχώς.
 «Κ.Ε.Π.Γ.»=Κ(όμης) Έ(ράχ),
 Π(λοίσρχος) Γ(ράντ).

ΜΟΣΧΟΝΑΣ, ΝΙΑΓΓΑΣΣ και Σια

(ΚΓ' --- 463)

Βεατρίκη, Τέξμα πώς πάει ό
 χορός; Σύλλογε Μόζαρτ, κρās
 συχαρη ήρια στην Πρόεδρό σας
 γιά τās προόδους.— ΒΟΜΒΥΞ

(ΚΓ' --- 464)

Καρούμπα, Κερκαλέτσο, φρον-
 τίσατε παραλάβετε ένα μά-
 τσο γαϊδουράγκαθα που σās στέλ-
 λομεν, δι' αυτοχειροτόνησίν σας
 εις αρχιπότδες. Άρη, συχα-
 ρητήρια διά ραπανάκια. Κατε-
 γαρούλα, άκόμη περιμένομεν τε-
 τράδια.—Αφρόκρυνο, Ναυορίστρα

(ΚΓ' --- 465)

Εισερχόμενος εις τό μυροβόλον
 Σαλόνι της Διαπλάσεως, χαι-
 ρετώ όλους και όλες.

Λευκός Γλάρος

(ΚΓ' --- 466)

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Νέος συμπολεμιστής: Έρρίνος.
 Έξακολουθούμεν καταπολε-
 μούντες τα συνειρήματα του Θρι-
 άμβως Έπτάλοφος=Άντ. Κοκ-
 καλάνης, Πριγκήκισσα της Σε-
 λήνης=Τριανταφύλλου, Ζάκ Σε-
 πάρ=Π.Γουσίδης, Νεαρός Ννέτε-
 κτιβ=Κοκκαλάνης, Μπασμ=Ι.
 Άρδάμης. Μένει ή Κινεζική Δη-
 μοκρατία.

(ΚΓ' --- 467)

Νιχτερίδα, ευχαριστώ ναι, άν
 ανταλλάσω περιμένα δικό σας,
 Μπερμπανίκο, έχω καιρό να
 λαβω γράμμα σου τι γίνεσαι;
 Αγορόκορτισο, άλληλογραφούμε;
 άπάντησε. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ' --- 468)

“Α.Μ.Α.”
Συμμόρια ιδρυθείσα έν Άθή-
 ναις με σκοπόν: συμμαχίαν
 συλλόγων, άνακαλύψεις ψευδο-
 γύμων, κλπ. Προσεχώς άρχαιρε-
 σίται. ΒΡΟΝΤΗ, τίθεμαι στο πλευ-
 ρό σου εναντίον της «Μ.Κ.Γ.»
 Ίπποτα, δοκιμοι μυστικοί δι'
 άνιχνεύσεις.

Οι Ίπποταί της «Α.Μ.Α.»

(ΚΓ' --- 470)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΑΛΤΑ-ΡΟΚΑ
ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Ε.Κ.Π.»
ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Κ.Ε.Π.Γ.»
 Συμμαχούν με Συμμορ. «Μ.Κ.Γ.»

(ΚΓ' --- 471)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστ. με όλους
 και όλες.— Άνθος του Μαίτου

(ΚΓ' --- 469)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓ-
 ΝΙΣΜΟΥ: ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α' ΦΑΙΣΜΑ,
 ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β': ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ,
 ΒΡΑΒΕΙΟΝ Γ': ΤΡΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ. Πάντας συμ-
 μετόχους ευχαριστούμεν. Στεί-
 λατε Δίσις γιά να σταλώσι βρα-
 βεία. Ταχυδρομικά εις βάρος

(ΚΓ' --- 472)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με
 Διαπλάσεως και άλληλογρα-
 φώ. Γράψατε: Άλεξ Στεφανί-
 Ηράκλειον. ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

(ΚΓ' --- 473)

Κεραυνοβόλε Ίπποτα, Με-
 Όπλαρχηγέ, Μυστηριώδη
 ρών, ανταλλάσσουμε Μ. Μυστ.
 Στείλτε στη Δίσι 4ου φυλλάδι-
 ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΓ' --- 474)

Μπαίνοντας στο σαλονάκι
 χαιρετώ όλους. Και ύπό-
 μαι να σās γίνω. ΚΟΥΝΟΣ

(ΚΓ' --- 475)

“Σ. Β. Σ. Δ.”
ΤΡΟΥΓΕΡΑ, που κοπάνι-
 ρα, προσπαθείς να δικαι-
 γήσης την άγνοιάν σου δι' έ-
 στων και άκαταλήπτων φράσ-
 Φρονείτε ότι τούτο είναι εύρ-

(ΚΓ' --- 476)

ΠΡΩΤΗ ΣΦΕΝΤΟΝΙΑ
Ψευτοπαλικαροῦ με είπες
 που λόγια μόνον είσαι
 (μά να με εύρης δεν μπορείς)
 Έγώ ξεύρω πούς είσαι.
 Και άν ως τό επόμενον
 έμέ δεν προσκινήσης,
 Μάθε και ξεύρε, κύριε,
 πώς δά μετανοήσης

ΖΟΥ

(ΚΓ' --- 477)

ΤΡΟΥΓΕΡΑ, Γιατί; Μά
 πες μόνος σου. Έν τή μ-
 θέλεις να γνωρισθούμε πο-
 ρα; Άν ναι, στείλε μου την
 σου γιά να σου γράψω.

ΖΟΥ

(ΚΓ' --- 478)

Διεύθυνσις Συλλόγου
 ΖΑΡΤ: Δδα Μαντζά-
 Άλησημόνητ Σμύρνη),
 στρίου 13, Θεσσαλονίκη

(ΚΓ' --- 479)

ΤΖΕΝΝΥ ΜΕΡΡΙΣ, Σ'
 στούμε γιά την προθυμ
 Μ. Μ. σου στέλλουμε
 Διαγωνισμό σου. Φιλία
 έχεις.—ΛΙΣΤ, ΑΛΗΣΜ. ΣΙ

(ΚΓ' --- 480)

Μπαίνοντας στον «ΜΟΖ-
 χαιρετώ όλους. Τρο

(ΚΓ' --- 481)

Μένα πήδημα μπαίνα
 «ΜΟΖΑΡΤ». Γεωρ

(ΚΓ' --- 482)

Μπαίνοντας στον «ΜΟΖ-
 χαιρετώ τά μέλη.—Πετ

(ΚΓ' --- 483)

Διαπλάσπουλα, στείλτε
 στο Διαγωνισμό της
 ΤΑΙΑΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ
 ΧΟΜΕΝΟΥ. Βραβ. έκπλη

(ΚΓ' --- 484)

Ονείρων της Κόπραν, άν
 να στείλω Δίσις μου, δι-
 πιμώμ να μένη άγνωστη.
 Ματωμένη